

1.

De laagstaande zon dringt diep door in mijn kamer van het hospice. Buiten pikt een roodborstje een zaadje op tussen de met sneeuw bedekte bladeren. Ik vind sneeuw leuk. Iedere winter opnieuw hoop ik op een dik pak. Dit jaar word ik op mijn wenken bediend. Het zal mijn laatste winter zijn, tenzij er een wonder gebeurt. Ik reken nergens meer op. De afgelopen twee jaar heb ik tussen hoop en vrees geleefd. Maar een maand geleden heeft de arts me verteld dat het echt over is. Er klonk emotie in zijn stem. Een moeder van 35 vertelt je niet graag dat je niets meer voor haar kan betekenen. Dat ze de veertig niet zal halen. En je vertelt het zeker niet graag als die moeder ook nog een collega van je is, ook al werkt ze op een andere afdeling.

Ik waande me op een bepaalde manier immuun. Veilig tussen de muren van het ziekenhuis. Beschermd tegen onheil van buitenaf. Maar de ziekte die me treft komt niet van buiten. Het zijn mijn eigen cellen die besloten hebben om zich niet aan de regels van de evolutie te houden. Volgens mijn behandelend arts was de trigger voor die afwijkende celdeling waarschijnlijk mijn laatste zwangerschap geweest. Mijn hormoonhuishouding was in die periode danig van slag geweest en had niet meer de juiste balans gevonden na de geboorte van Jorien. Mijn lichaam besloot om met het geven van nieuw leven ook een proces van afbraak in gang te zetten.

Toen ik twee jaar geleden te horen kreeg wat de mogelijke oorzaak van mijn ziekte was, werd ik opstandig en boos op mijzelf. Twee kinderen waren genoeg, waarom heb ik mij laten overhalen? Maar Ramon bleef aandringen, hij wilde nog zo graag een derde. Gesprekken in bed, tijdens wandelingen en een weekendje weg, zorgden ervoor dat ik overstag ging. Ik hoopte dat het een jongetje zou worden. Maar volgens Ramon werd het ook dit keer een dochter. Dat dit meisje Jorien zou heten stond van tevoren vast. We hadden er samen dikke pret om gehad. Kennissen en familie vonden het maar verwarrend. Josien, Jolien en dan nu een Jorien.

3.

Wim sleurt zijn mountainbike de berg op. Dit is wat een man wil. Net veertig, het zou wat. Hij geniet van het uitzicht. De Provence, die kleuren. De geur van lavendel. Hij schakelt een tandje terug. Maar eigenlijk is het zijn eer te na. Het is al erg genoeg dat hij veertig is. Dan houdt het leven op. Het beste deel heeft hij gehad. Vanaf nu brokkelt zijn leven alleen maar af. Het liefst had hij deze verjaardag overgeslagen. Spandoeken in de tuin, barbecue, het hele circus. Maar de volgende dag beseft hij dat het aftellen definitief begonnen was. Zijn lijf gaat gebreken vertonen. Dat wil hij niet. Hij wil eeuwig jong blijven. Daarom kocht hij een mountainbike. Met helm want op een kopstoot zit hij niet te wachten. In een sportkledingzaak adviseert een jonge, blonde dame hem over zijn outfit. 'Daarmee doe je het vast goed onder de dames.'

Hij rekende af, fietste naar huis en voelde, ik ben nog lang geen veertig. Het was maar een getal, net zoals negenendertig of tweeënzeventig. Waarom zijn mensen zo gefocust op leeftijd? Hij kent collega's van twintig die zich gedragen alsof ze zestig zijn en mannen van zeventig die er uitzien als veertig. Eind veertig dan. Nee, voorlopig hoeft hij niet te wanhopen.

9.

‘Hoi, ik ben Annerie’ zegt een vrouw tegen Marjan. ‘Wat zie je er prachtig uit.’

‘Ik ben Marjan, de vrouw van.’ Ze wijst naar Wim.

‘Ik herken je, Wim heeft een foto van jou en jullie kinderen op de kast achter zijn bureau staan. Leuk om je eens in het echt te ontmoeten. Wil je wat drinken?’

‘Een glas witte wijn, graag.’

Marjan geeft het lege glas dat ze in haar hand heeft aan Annerie. Ze kijkt de zaal rond. Ze haalt haar hand door haar haar, een gewoonte als ze niet weet wat ze moet doen. De wandbekleding is te donker voor de ruimte, de lampen hangen te laag. Ze zou het anders doen, maar ze is hier niet als ontwerper. Ze voelt zich geïrriteerd, ze moest mee van Wim, nooit vertelt hij iets over zijn werk. De jurk zit strak om haar heupen. Ze had hem zelf nooit uitgezocht. Te duur en te opvallend. Maar Wim had hem voor haar klaargelegd, samen met een afspraak voor de schoonheidsspecialist en de duurste kapper in de buurt, die vanochtend haar haar had gedaan. ‘Je moet er perfect uitzien,’ had hij gezegd. Alsof ze een presentatie was. Een bijlage bij zijn succes. Hij wil met haar pronken. Als het hem uitkomt.